

Atkritumu konteineru stāsts

Es stāstīšu stāstu ne visai jauku,
Jūs teiksiet, ka atmiņu lādi tik slauku.
Stāsts būs par bērnu kādu
Pagalam neaudzinātu.

Reiz stāvēju uz trotuāra klusa,
Bērns, pētot mani, mulsa:
Tukša pudele tam rokās grieza,
Uz manu pusi viņš to svieda.

Un kāds tam prieks,
Kad pudele pret mani atsitās!
Bet arī tad viņš mierā nelikās,
Līdz sīkās lauskās tā uz ielas lāsoja...

Un tad, ak vai,
Viņš manī roku bāza
Un visas manas mantas ārā gāza,
Un arī manus sānus brāza...

Rīta klusumā jaukā
Tika satīrīts viss vienā traukā.
Nožēlojami, nudien,
Ka tas tā notiek katru dien'.

Elīna Bluķe, 16. gadi
9. klase
Vecpiebalgas vidusskola